

зателно избирателност в детайлите от картината на събитията.

Европеизацията и модернизацията на българите несъмнено се осъществява и терминологично, чрез понятия, които, „отложени“ документално върху вестниците от периода, материализират насоките и акцентите в еволюцията на политическата им култура. Идеята на Робърт Такър за съществуването на процес на „дифузия“ на „донорска политическа култура“ върху „реципиентски политически култури“ при контакта между неравностойни политически общности намира потвърждение у широко застъпената практика на „**дайджестиране**“ (препечатване в резюме на чужди материали), която осигурява достъпа на възрожденската публика до най-забележителните идейни достижения на света и прави възможно по-лесното диференциране на самородните политически понятия от терминологичния „внос“.

Особено важно за обследването на политическия дискурс е проследяването на вербалното политическо поведение, концентрацията на политическа активност в публичната комуникационна сфера, речевия политически етикет, вербалните и тематичните граници и ориентирани на комуникационното пространство, в рамките на което се реализира наличната **когнитивна база** на българската лингво-културна общност. Под дискурс трябва да се разбира най-общо социалният процес, в който е включен текстът, а текстът е конкретен материален обект, продукт на дискурса. Следователно дискурсът е сложно комуникационно явление, което предполага освен текста и екстралингвистични фактори (знания за света, мнения, нагласи, емоции, цели на публиката и др.). Политическият текст винаги оперира с ключови думи, изграждащи специфичен (политически) регистър, изтъкан от мрежа от значения, която характеризира особена употреба на естествения език - твърде често с ритуализирана или стандартизирана форма. Изследването се усложнява от спецификата на политическия дискурс като сложно комуникативно явление, което предполага рецептивна среда, способна на двупосочно мислене, търсещо винаги скритото отвъд думите, откриващо вторичните послания в полисемията на политическите реплики. Затова от практическа гледна точка е важно да се проследи какви неща назовава или не назовава печатът ни. Семантичното проблематизиране на ставащото или хипотетичното дава представа за това как пресата моделира символните вселени в рецептивното съзнание на народа ни. Тъй като политическата активност от всякакъв мащаб има за основна цел достигането или упражняването на власт, темата за политическата комуникация налага разглеждането на взаимозависимостите между **властта и езика** в две направления:

- така, както се осмисля и концептуализира в дискурсивното поле властта.